

Ekstrakt af retsbog af 7. november 2019 i sag BS-30249/2019

”Det spørgsmål, som kendelsen af 7. maj 2018, gengivet i U 2019.2019 Ø, rejser i forhold til de verserende sager, er [...] ikke, om de forudgående kendelser om isoleret bevisoptagelse og edition er retskraftige i den forstand, at de pågældende teleselskaber på daværende tidspunkt har udleveret personoplysningerne om de sidenhen sagsøgte borgere i sagskomplekset med rette.

Spørgsmålet er derimod, om domstolene er forpligtet til på nuværende tidspunkt at rette op på, at de pågældende personers rettigheder, der bl.a. afledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og EU’s charter, ikke er blevet behørigt beskyttet ved de tidligere byretsafgørelser, når dette i øvrigt stadig er muligt for domstolene, fordi de verserende sager ikke er afgjort.

Spørgsmålet er i den forbindelse også, om det modsatte – at domstolene ikke har en sådan forpligtelse – kan begrundes, herunder også ud fra et almindeligt princip om ligebehandling af borgerne, og herved henset til, at 4.011 personer ved landsrettens kendelse fik deres oplysninger beskyttet bl.a. under henvisning til afvejningen af hensynet til deres menneskerettigheder over for hensynet til CMS’ interesse i at kunne forfølge sagerne, og at disse 4.011 personer dermed ikke kunne retsforfølges af CMS, selv om de angiveligt, og på samme grundlag, som de borgere, der nu er stævnet, havde begået tilsvarende ophavsretskrænkelser.

Disse spørgsmål må formentlig endvidere vurderes i lyset af, at de borgere, hvis personoplysninger er blevet udleveret til CMS, ikke var part i de sager om isoleret bevisoptagelse og edition, der ligger til grund for udleveringen af oplysningerne, og at retsgrundlaget var det samme, da de oprindelige editionsafgørelser blev truffet, som da landsretten siden afsagde sin kendelse af 7. maj 2018.

Da de pågældende borgere ikke var part i sagerne, havde de ikke adgang til at påberåbe sig f.eks. deres menneskerettigheder i denne proces, og de havde dermed heller ingen adgang til at kære de afgørelser, der blev truffet i byretten, og som siden – ved landsrettens kendelse af 7. maj 2018 – har vist sig at skulle have haft et andet udfald.

Da reglerne i retsplejelovens § 340, stk. 2, om advokatbeskikkelse heller ikke var benyttet, var der i øvrigt heller ingen andre til at repræsentere borgerne og eventuelt på deres vegne påberåbe sig deres menneskerettigheder m.v. i denne del af processen.

[...].”